

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέτατον δριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑνενηκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων και πλιμμῦρ' ἀπὸ λεπτά.

Τοῦ Δεκεμβρίου τρίτη και δεκάτη,
γῆ κρίσεις τοαμπλουνοῦν οἱ Κορδονάτοι.

Ποῦντος πέντε κι' ἑξακόσα,
παρὰκρίβουε κι' ἡ γκίσοα.

**Ἔνα δάκρυ μας πικρὸ
ἔστου Ἰωρῆμ τὸν νεκρὸ.**

Σιγά μὴ τὸν ζυπνήσετε, κι' ἀγγέλοι παραστέκουν
ἔστὸ λείψανο τῆς ἀρετῆς και στέφανο τοῦ πλέκου.
Ἄμλιητος κρυφογελεῖ, μὰ ἔστου νεκροῦ τὸ διάβα
μαύραις ὀρνάνιαις πικροκλαῖν και μιὰ πατρίδα σκλάβα.

Προχθὲς τὸ βράδυ μιὰ ψυχὴ, ψυχὴ σὰν παιδιακίσια,
ποῦ τόσαις πίκραις εὕρισκαν παρηγοριὰ σιμά της,
μέσα ἔστης Χίου ἔπεταξε τὰ ρόδα τὰ περίσιμα
κι' ἔσιμειε μὲ τοὺς μύσχοις των τὸ μωσχόδαλμά της.

**Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτορ.**

—Κι' ἔπα κι' ἔγώ βρὶ Περικλῆ, ἔτον Λάμπρο τὸν Μιχάλη
κουνώντας τὸ κεφάλι :

«Κατακαυμένε Μίκο,
τί σοῦμαλλε και σίνα ; ...
χωρὶ κανένα δικρο
νὰ σὲ κρατοῦν κλεισιμένα.

« Ἐστὴ φυλακὴ σὲ στέλλει
ἦλλῃ Δικαιοσύνη,
ὅπου τοὺς νόμοις κρίνει
καθὼς ἡ Θέμις θέλει.

«Καὶ σὲ θὰ βασιάνουσ,
θὰ χάσεις τὰ καλά σου,
Μίκο, θὰ κερτινίσουν
τὰ φάρτα μάγουλά σου.

«Μίκο μου, θὰ φεράνῃ
τὸ πρώτο σου τὸ βέρορ,

τὸ φρέσκο θὰ σὲ κέρνῃ
νὰ γίνης μπακαλιέρορ. »

Π. — Δὲν ἔδρα, δὲν ἔδρα, μὴδὲ ἔτον νοῦ μου τῶχα
ὅτι κι' ὁ Μίκορ θὰ χωθῆ ἔστη φυλακῆς τὴν βόχα.
Μίς ἔστου Συγγραφοῦ τῆς φυλακαῖς σὲ στέλλουν νὰ κονίψης
και τῆς ἡμέραις νὰ περῆς ὀμαβαζωντας ψαλτήρια...
πὼς ἀφῆσαι τὰ Θέατρα κι' ἑπήγες νὰ μπερδέψης
μὲ τοὺς Μητροπολιτῆδες και μὲ τὰ Μοναστήρια ;
Ἔσο καλά, βρὶ μάτια μου, ἔρνοῦσαι μὲ τάστοια
και τὸ ψηλό σου σπῆτι...
τί σοῦ κατίθῃ ἔαφνικὰ νὰ γράφης ἔστην « Ἐστία »
γιὰ τὸν Μητροπολιτῆ
τὰ Μοναστήρια μας τὰ ὀθὸ πὼς ἔνα θὰ τὰ κέρνῃ
γιὰ νὰ χάρισῃ κτήματα ἔτους Πρίγκηπας μεγάλα ; ...
πλὴν ἔστι Δίκης ὀθαλμοῦ, ὅπου καιροῦ δὲν γάνει
και μίς ἔστὸ φρέσκο τοῦ Συγγραφοῦ σὲ κουβαλοῦν πηλάα.
Φ. — Τί σκίψης ἔστὸ κεφάλι σου νὰ παίζου καρμπόλα
γιὰ τίποτα φρίτα ποῦπαθες και μπόρα ἔαφνικῆ...
παῖε λοιπὸν τὸ ἔπρωτον Πύρ, παῖε τὸ ἔλιγ' ἀπ' ἔλα ;
τοῦλάχιστον ἔν σ' ἔβαζαν γι' αὐτὰ ἔστη φυλακῆ.
Μὰ μὴ γιὰ τοῦτο, Μίκο μου, χυθῆ ἔτὰ μάγουλά σου
εὐαισθησίας χρώμα,
κι' ὀλοι ἔστὸ φρέσκο θὰ κλεισθῶν, βολά μου και βολά σου,
και σφάλιε τὸ στόμα.

